

483. Dicsérd lelkem Istenedet

Vad Péter Zsigmond

1. Di - csérd lel - kem Is - te - ne - det,
2. Ke - reszt - fán bú - nő - dért ha - la,
Ki úgy sze - re - tett té - ge - det,
Ő szent vé - ré - vel ál - do - za,

3
Hogy szent Fi - a kint szen - ve - dett,
Ha - lál tő - ri - ből ol - do - za,
É - ret - ted meg - fe - szít - te - tett.
Po - kol - tól meg - sza - ba - dí - ta.

3. Mert az Isten őtet tevő, Ki bűnt nem tud vala, bűnné, Hogy mi lennénk őáltala Az Istennek igazsága.

4. Nem vala néki formája, Sem szép ékes ábrázatja; Testét vereségnek adta, Gyalázattól el nem vonta.
5. Emberek között nem kedves, Megvettetett és beteges, Sok kínokkal rettenetes, Szörnyű fájdalmakkal teljes.
6. Oly lett, mint ki előtt magát, Ember elrejtí orcáját, Mert semminek ítéltetett, Csúfbeszéddel illetetett.
7. Mind azt gondolták: jóllehet Hogy Istentől megveretett, De a mi betegséginket, Ő viselte sérelminket.
8. Midőn megostoroztatott, Sebeivel meggyógyított, A mi sok álnokságinkért, Megrontatott bűneinkért.
9. Mi, mint juhok, elszéledtünk, A bűn útján eltévedtünk: Büntetését bűneinknek, Szenvedte nagy vétkeinknek.
10. Noha ő nem cselekedett Semminemű hitlenséget, Álnokság szájában nem volt, Bűn benne nem találtatott:
11. Mint a bárány, olyanná lett, Mely mézárszékre vitetett, S mint juh öt nyírók előtt: Megnémult, szája veszteglett;
12. Érettünk káromoltatott, És méreggel itattatott, Szörnyen megostoroztatott, Ruhája sorsra osztatott.
13. És verejtékezett vérrel, Koronáztatott tövissel, Által veretett dárdával, Így kiált fel nagy felszóval:
14. Én Istenem, én Istenem! Miért hogy elhagyál engem? Kezedbe ajánlom lelkem, Immár letésem életem.
15. A mennyei magas égben Istennek dicsőség légyen, Ki szent Fiát küldé értünk, Hogy Megváltónk lenne nekünk.